

[Pernille Frahm]

Så har jeg lidt til småtingsafdelingen. Jeg synes, det er udmærket, at man har lavet en forenkling af de mange grupper, som Musikrådet ellers har haft at arbejde med, men det foreslås, at der ifølge lovens § 3, stk. 2, hvert år skal laves en fremadrettet aktivitetsplan, som skal godkendes af ministeren. Dér kunne jeg godt forestille mig, at vi måske lagde op til – enten som et forlig eller på andre måder – nogle lidt længerevarende retningslinier, så vi ikke får en situation, hvor tilfældige flertal i Folketinget eller tilfældige kulturministre for den sags skyld foranlediger en alt for stor slingekurs på musikområdet. Måske kunne vi lave en fordeling af nogle af pengene på nogle af grupperne, så vi i hvert fald har en slags minimumspulje til sikring af nogle af de grupper, der måske ikke er så udfarende, måske ikke er så voldsomme til at slås for deres krav, og så har resten i en fællespulje. Det er noget jeg synes vi skal tale om undervejs, når vi behandler dette lovforslag.

I lovens § 3, stk. 1, 5) om det internationale er der et område, som jeg er meget glad for er kommet med. Men jeg synes måske, at ordene »andre aktiviteter« godt kunne trænge til en uddybning, så vi ikke risikerer at få alt for mange penge afsat til noget, som egentlig ikke er musik.

Jeg savner også lidt om de skabende musikere. Jeg ved godt, at vi har Statens Kunstfond til at støtte de skabende kunstnere, men det er ikke nok. Måske kunne vi se på, om der var mulighed for under denne lov at få lidt penge til de skabende kunstnere.

Med hensyn til musikskoler står der i bemærkningerne til lovforslaget, at man vil forøge tilskuddet til musikskolerne, så man i højere grad kan leve op til målsætningen om, at staten refunderer de 25 pct. af lærerlønsgifterne. Jeg kunne godt tænke mig at vide lidt mere om, hvad man mener med, at man i højere grad vil leve op til målsætningen. Vil man, eller vil man ikke leve op til målsætningen?

Med hensyn til landsdelsorkestrene er jeg meget tilfreds med det, der står, hvis man virkelig – sådan har jeg forstået det – vil tilbage til en ordning, hvor man refunderer 50 pct., dog 75 pct. til Sønderjyllands Symfoniorkester.

Vi vil tilsige en meget positiv arbejdsindsats i udvalget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Dette lovforslag drejer sig om en udvidelse af beføjelserne til at give flere penge til kulturområdet, hvilket Fremskridtspartiet er imod. Derfor kan vi ikke støtte det. Vi finder, at lovforslaget er udtryk for ægte socialdemokratisk politik og endnu et eksempel på, hvor hurtigt en socialdemokratisk ledet regering kan skabe store underskud.

Jo flere tilskud der ydes til kunst og kultur, jo dårligere bliver det. Fremskridtspartiets holdning er helt klar: afvikling af den offentlige støtte til kunst og kultur, fordi man så netop højner disse ting.

Ifølge kulturministerens lovforslag skal pengene ikke blot gives til musikliv i Danmark, men også til musikliv i udlandet. Det åbner for nye milliontilskud, og det vil være et bundløst kar, hvor kulturministeren blot skal have sin bevilling på finansloven for at kunne forære pengene – og det er altså stadig væk skatteydernes penge – væk i én lind strøm.

Kulturministeren mener sig også berettiget til at styre, hvilken musik der skal udføres. Det fremgår af ændringen til § 4, stk. 2, nr. 1, hvor det nu står anført, hvad orkesterkoncerter skal omfatte, hvis det er landsdelsorkestre m.v. Hvad »m.v.« står for, kan jeg jo ikke rigtig vide.

Det bekræfter blot, at kulturlivet ikke får lov at udfolde sig i frihed, når en minister blander sig, fordi der skal ydes statspenge til kulturen. I 1990 var der således 2,6 mio. kr. til drift af Musikrådet samt ca. 3,6 mio. kr. til nye musikformål. Disse 6 mio. kr. er nu på få år steget til 25 mio. kr., og regeringen forventer en stigning til 40 mio. kr. om blot fire år. Det er uhørt at bruge borgernes penge til den slags. Østlandenes statsensemble vil snart blegne over for denne statsvirksomhed.

Lad mig til sidst spørge kulturministeren: På side 9 i bemærkningerne til lovforslaget står der, at lovforslaget ingen administrative eller økonomiske konsekvenser har for amter eller kommuner. Jeg kan ikke få det til at hænge sammen med kommentaren på side 4 under »Landsdelsorkestre«, hvor ministeren skriver, at ministeriet agter at optage forhandlinger med amter og kommuner om fastlæggelse af 4-årige budgetaftaler, der vil kunne skabe mere stabile økonomiske vilkår for orkestrene. Er det en rent praktisk, administrativ opgave, der